

ZDENĚK SVĚRÁK HUMOR, KTERÝ DOUTNÁ

Stejně jako Povídky, staly se i Nové povídky Zdeňka Svěráka knižním bestsellerem. Podobně jako u „prvních“ Povídek, má i audionahrávka Nových povídek ambici stát se nejúspěšnější mezi zvukovými nosiči. Lidské a moudré povídky v nezaměnitelném podání autora (jednu povídku čte Daniela Kolářová) se dají poslouchat pořád dokola. Vedle klasických 2CD je nabízejí i internetové servery v čele se SUPRAPHONline.cz.

Na CD se vešlo šest povídek, internet jich nabízí všech devět.

Škála jejich postav je široká: od postiženého kluka přes umělce a jeho slušného taxikáře a účastníka abiturientských srazů až po ženu, které utekl život skrz prsty a která sní o klidné vězeňské cele.

Příjemné je i povídání s autorem povídek Zdeňkem Svěrákem.

Co vám nejvíc pomáhá vžívat se do postav svých povídek?

Když člověk cokoliv o lidech píše, je nezbytné, aby se vžil do jejich situace. Do situace mužských se nám, chlapům, vžívá asi lépe; musíme si ovšem umět představit i to, že jsme žena nebo dívka. Anebo dítě. Tady nám snad pomůže zkušenost nebo intuice. Možná že jako chlapi nena-píšeme o ženách nikdy tak dobře, jako autorky – ženy.

Jakými zásadami se řídíte při autorském čtení?

Představte si situaci: někdo si zapomene brýle a řekne mi, abych mu přečetl dopis, který mu právě přišel. A já začínám číst; plánovitě civilně. Postupně mě to ale strhne a přistihnu se, že začnu víc hrát, že se do věci víc vžívám. Stále si ale díky jakýmsi tykadlům hlídám, aby toho vžívání se nebylo moc.

Povídku Betlémské světlo ale přeci jenom čtete trochu jinak hned od začátku...

Tady jsem váhal, jak tu povídku číst, aby to nevyznělo nepřijemně. Hlavní postavou povídky je postižený chlapec, to se nějak projevit musí. Je to v tempu, v horečnatosti mluvy... nevím, jestli se to podařilo. Ale máte pravdu, že tuto povídku čtu trochu jinak než ostatní.

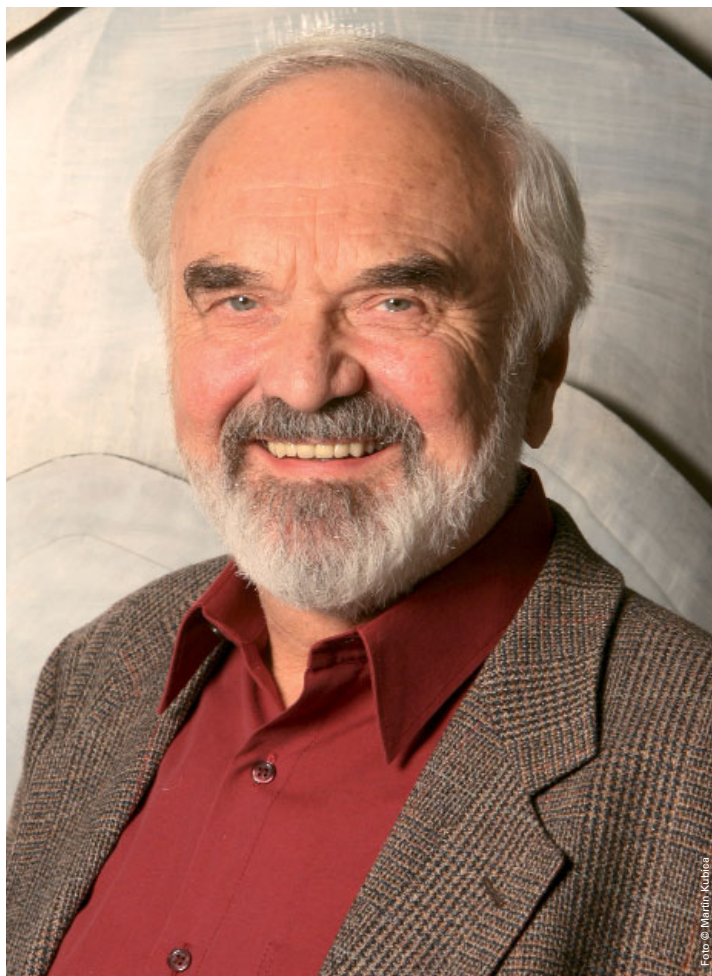
Funguje u vás při čtení nějaká autocenzura?

Autocenzura je daná etikou nebo citem. Nebojím se, že bych si třeba z toho kluka dělal legraci, protože to nechci. Nedělám to tak ani v životě.

Psal jste povídku Nákup s tím, že by ji na CD mohla načíst Daniela Kolářová?

V první knize byly dvě povídky „pro dámy“, ve druhé jenom jedna. Ale při psaní jsem si ani neuvědomoval, že přijde chvíle, kdy je někdo bude muset načíst. Až později jsem si řekl, že téhle povídky by víc slušel ženský hlas.

Daniela Kolářová čtla jednu povídku už na prvním povídkovém 2CD.

S Danielou Kolářovou se znám už dlouho, takže vím, jak je tvárná a jak umí pracovat s hlasem. Všimněte si, že třeba ve zmíněné povídce Nákup má trochu jiný hlas, když vypráví jako stará žena, a jiný, když vzpomíná na dívčí léta.

Byl jste u toho, když povídku načítala?

Ano, byl jsem u toho jako přihlížející. Žádnou radu jsem neposkytl, jen jsem tiše žasnul.

Jaká byla role režisérky a producentky Nadi Dvorské?

Nada Dvorská je výborná. Raduje se z toho, když se vám věci povedou – a to já potřebuju. A kromě toho vás

upozorňuje na věci, které jste řekl špatně. Dobře tomu rozumí, je totiž velmi vzdělaná – a to i jazykově. U Dany Kolářové ale nebylo třeba moc zásahů. Dana přišla dokonale připravená, měla všechno promyšlené a věc prostě vystříhla. Kam se na ni hrabu!

Vyprávěl jste se kdesi, že při psaní jako byste obaloval pecku dužninou...

Ano. Moje povídky mají reálný základ, kolem kterého nabaluji to, co si dovedu vymyslet. Jako příklad uvedu povídku Dvojí vidění, která se na CD nevešla, ale je možné si ji stáhnout přes internet. Její první půle je opětná o skutečnost, druhá je úplně

Z OBSAHU:

ZDENĚK SVĚRÁK

PRAŽSKÝ VÝBĚR

HELENA ŠTÁCHOVÁ

PETR SKOUMAL

HOSPROVÁ & ENGLISHOVÁ

STAMICOVO KVARTETO

JOSEF SUK

vymyšlená. První část je o klavíristovi z kavárny Slavia, kterému švédská hraběnka nabídla kšeft: měl za dobré peníze hrát u ní na zámku. Ve skutečnosti ji klavírista odmítl. Já jsem si ale řekl: co by se asi stalo a co by ten klavírista prožil, kdyby nabídku přijal?

A další konkrétní věci ve vašich povídkách – chodíte na abiturientské srazy?

Chodím a nemůžu se vymluvit. Organizátoři si totiž nejdřív zjistí, kdy mám čas a podle toho sraz zorganizují. Jsou to samozřejmě srazy smutnoveselé. A toho smutku stále přibývá. V povídce Sraz naší třídy jsem se snažil tuhle atmosféru zachytit. A zavzpomínat na kantory, které jsem jako gymnaziální student poznal a kteří stojí za oslavu. I konec téhle povídky je skutečný. Když jsme naposledy odcházeli ze srazu od našeho třídního, volali jsme na něj: „Tak zase za rok, Romane. A on odpověděl jako v té povídce: „Dycky!“ A za rok už jsme se s ním neviděli.

Máte svého taxikáře?

Já ne, ale má ho Jarda Uhlíř, můj kamarád a hudební skladatel. On má takového slušného taxikáře, jaký je v té povídce, na kterou narazíte. Jmenuje se O slušném taxikáři.

Co mu, jako člověk, který se češtinou živí, říkáte?

Vysvětluji to ve zmíněné povídce. Řeč, v našem případě čeština, je nástroj, který bychom mohli přirovnat k varhanám; varhany mají různé rejstříky, přičemž někam se hodí jeden, jinač se hodí zase druhý. Mluvit pořád naprosto spisovně je nepřirozené, nepatřičné. Do rozhlasového mikrofonu se většinou snažím mluvit co nejspisovněji, protože vím, že moje povídání bude vysíláno. Přitom se mi stává, že na to za chvíli přestanu myslet a dostanou se mi tam tvary z obecné češtiny, ale mně to nevadí. Získá to na přirozenosti a bezprostřednosti. Jazyk není jenom nástroj. Když ho používáte jako spisovatel, je zároveň i hmotou. Je zároveň kamenem i dlátem. Z toho jazyka tvoříte. Na to přišli už čeští jazykovědci jako Jan Mukařovský a jiní.

PRAŽSKÝ VÝBĚR TŘICET LET STRAKY V HRSTI

Foto © Martin Kubíček

Jaroslav Uhlíř napsal na CD hudbu.

Jarda si povídky poslechl a usoudil, že by bylo nejlepší, kdyby vymyslel jeden krásný motiv a ten varíval. A nechal ho znít i v různých nástrojích, takže tam zazní třeba samotná flétna, jinde třeba klavír. Hezky to vymyslel a napsal. I když tam moc prostoru neměl. A Naďa Dvorská, už jsme zase u ní, ty hudební předěly vybrala tak, že vždycky sednou.

Z jakého časového období Nové povídky pocházejí?

Psal jsem je tři roky. Protože píšu pomalu, vychází to tak, že jsem napsal za rok tři. Všechny jsou z období po prvních povídkách, žádná není starší.

Někteří čtenáři je označují za trochu bolavější než byly ty první.

Tohle neumím posoudit. Možná tady sehrálo roli stárnutí. Přeci jenom když člověk stárne, má smutnější myšlenky... Nevím. Připadalo mi ale, že v každé povídce je i něco veselého. Že v každé humor alespoň doutná.

Máte smutnější myšlenky, čím jste starší?

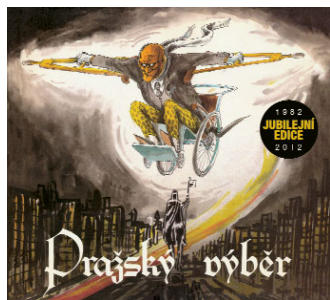
Často ano, ale to má každý. Každé ráno po probuzení; každé narození, kdy přibývají číslice k vašemu věku – to vám na náladě nepřidá. Ale člověk to musí rozchodit.

Ke smutnějším myšlenkám přispívají zřejmě i lidé, kteří vás opouštějí...

To si píše, že přispívají. Nedávno jsem jel po delší době hrát Němého Bobše, tak jsem si ho v autě pustil na cédečku, abych si osvěžil svou roli. A zjistil jsem, že ke mně promlouvají tři nebožtíci!

Na konci března vyjde jubilejní edice zvukově remasterovaného a nově zabaleného kultovního rockového alba!

Najít nahrávku s pohnutějším osudem je docela těžké: Straka v hrsti se stala dokladem velkého talentu hudebníků a stupidity komunistického systému. I přes značný počet nejrozumnějších historek kolem ohromného úspěchu, následných restrikcí, ba i zásahů pendreků příslušníků VB na silně excentrických koncertech, je na Strace v hrsti určitě stále nejpodstatnější muzika. Nepochybně ovlivněná

SU 6057-2

lecím snad novovlnním, ale především založená na překvapivých nápadech, značné kompoziční a instrumentální zdatnosti i textech s nečekaně až dadaistickým dopadem.

Pánové Čok, Hrubeš, Kocáb a Pavlíček + Tomek byli sice na pódiu všelijak nastrojeni a maskováni, ale tím hitovost songů nezačínala. Hrabě X,

Na václavským Václaváku, Pražákům je hej, Zubatá, Proč jen já nebo Tango Ropotámo, ale vlastně všechny z kazet národem sjížděné písně, jsou totiž dodnes výborným svědectvím toho (ne)času. Zvukově remasterovaná reedice kultovního alba Pražského výběru vychází u příležitosti třiceti let od jeho nahrání.

Foto © archiv PV

KBYBY PRASE MĚLO KŘÍDLA JE ALBUM S DOBRÝM PŘÍBĚHEM!

Už Mark Twain napsal povídku o nebohém muži, kterému v hlavě uvízla „populární melodie“ a nemohl se jí nijak zbavit. Americký neurolog a popularizátor Oliver Sachs popisuje pacienta, kterému po týdny bez ustání zněla v hlavě znělka televizního seriálu Ženatý se závazky a kterého vyléčil jen pobyt ve vysokohorské pustině. Ano, známe ty situace, kdy nějaká píseň skrze svou intenzivní přítomnost prosáknou do našeho nitra. Rodiče dobře vědí, jak pekelně loajální dokáží být děti k hudbě, kterou si oblíbí: tlačítko „repeat“ pak tisknou neúnavně, ztraceno mimo čas, s očekáváním další porce slasti, pro niž měli Faust s Mefistofelem smlouvané heslo: „Okamžiku, prodlí!“ Proto je tak důležité, kterou hudbu svým dětem (anebo dítěti v sobě) naservírujeme: užijeme si ji pak dost a dost.

Album Kdyby prase mělo křídla přišlo v devadesátých letech do situace velmi vyprahlé, co se týče české hudby pro děti. Přestože diskoskotalení s robotickými hlasy Šmoulů strhalo prodejní rekordy, pro řadu rodičů a učitelů bylo nemyslitelné, že by něčím takovým krmili své děti (pro řadu bohužel ne). Petr Skoumal se opíral jen o vlastní dlouholetý přístup k hudbě: jakkoli s Janem Vodňanským napsali třeba písně pro výtečný dětský filmový muzikál Příjela k nám pouť (1974), vcelku vlastně nikdy specificky „dětskou“ tvorbu nepěstovali. Místo toho v jejich pís-

Foto © Martin Kubíček

ních po dvacet let svobodně bujela hravost, která je společná nezletilým i dospělým dětem, pohled nezátížený konvencemi, který dokáže spojit to, co se běžně nepotká. Málokdo u nás si vypěstoval „hlas, který nehne brvou“, tedy tak stoický vokální projev jako Skoumal. Nárokuje si klidnou, jaksí gentlemanskou nevzrušenost, i když zpívá „úňa-úňa-úňana“. Myslím, že když děti poslouchají tuhle dospělou dikci, jak vypráví (lépe: sděluje) písně o tygrovi v Paříži či koťatech ve čtverci, s nadějí a úlevou zjišťují, že ve světě velkých mají své důvěryhodné spojky.

Nedlouho po prvním vydání téhle desky jsem v jedné vsi v Orlických horách uslyšel Když jde malý bobr spát coby znělku obecního rozhlasu: chrčela břeškně z veřejných ampionů a já si říkal, jak asi vypadalo zasedání zastupitelstva, na němž se rozhodlo, že právě Bobr. Petr Skoumal zkrátka přišel na tomto albu (spolu se svými výsostnými dodavateli textů Emanuele Fryntou, Janem Vodňanským a Pavlem Šrutem) s hudbou,

kteří je předurčena k dlouhému likvidnému příběhu. Vine se přes spoustu rodin, škol a školek, dětských souborů, mnoho naslouchajících a mnoho zpívajících, děti narozené v osmdesátých i nultých letech. Pořádný kus toho příběhu by mohli vyprávět herci z Divadla v Dlouhé, kteří s Petrem Skoumalem hrají a zpívají Kdyby prase mělo křídla už od roku 1996 (aktuální počet repríz: 272!).

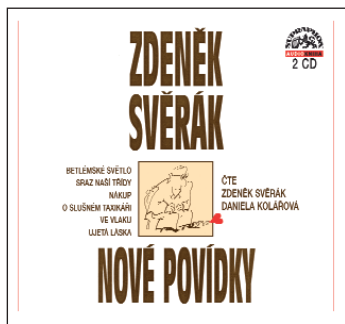
O nás, hudebních publicistech a kritikách, se říká, že jakmile je něco populární, nedokážeme o tom smýšlet v dobrém. To je, přátelé, pěkná blbost. Vždycky když se řízením osudu dostane k širšímu publiku něco, co stojí zato a provokuje v lidech to lepší, vlastně nám to stačí ke štěstí. Proto mám tak rád tohle album a jeho příběh.

PAVEL KLUSÁK

Nové vydání alba Kdyby prase mělo křídla na značce Supraphon bude 23. března 2012.

SU 6065-2

S HELENOU ŠTÁCHOVOU O STAROSTECH A VESELÉM APRÍLU SPEJBLA A HURVÍNKA

Právě vydávaný titul Spejblovy starosti a Hurvínkův apríl, který poprvé na CD nabízí archivní výběr zahrnující jedenáct scének z let 1967 – 1977 nás přivedl k rozhovoru s ředitelkou Divadla Spejbla a Hurvínka Helenou Štáchovou. Zavzpomínala nejen na časy svých hereckých začátků, spolupráci s Františkem Nepilem, ale prozradila i aktuality, kterými Divadlo Spejbla a Hurvínka žije v těchto dnech. Divadlo S + H vedle představení na své domovské scéně v Praze 6 se na jaře vydá na zájezdová představení do Nového Bydžova, Chebu, Nymburku, Tábora, Českých Budějovic a v červnu se chystá na Ostravsko. Spejbl a Hurvínka se také bude učit slovensky. Na říjen se plánují představení na Slovensku.

SU 6153-2

Ale nebudeme předbítat. Nejprve k novému CD Spejblovy starosti a Hurvínkův apríl. Pod scénkami na tomto výběrovém albu jsou podepsáni různí autoři, o něž divadlo nikdy nemělo nouzi. Autorem hned pěti z nich je spisovatel František Nepil. Paní Heleno, můžete zavzpomínat na jeho originální osobnost, a jak se s ním spolupracovalo?

Toto časové období, na které se ptáte, bylo v mé profesní kariéře velmi významné. V roce 1966 jsem se stala členkou Divadla Spejbla a Hurvínka. Rok na to mi byla svěřena interpretace Máničky. V roce 1971 pro mne vymyslel Miloš Kirschner další postavu, která se stala nedílnou součástí naší loutkové rodiny – Mániččinu bábinu paní Kateřinu. Tyto dvě klíčové role však nebyly a nejsou jediné, kterých jsem se v divadle zhostila. Jednou z mnoha byla i role princezny Furiény ve hře Františka Nepila "Na řadě doktor Spejbl." A právě při této příležitosti jsem měla to štěstí, že jsem autora mohla poznat osobně. Nalezli jsme v sobě zalíbení a on mě oslovoval "princezno". Naštěstí ne Furienu, podle oné divadelní role. Já jsem na jeho přátelství byla velmi pyšná, protože jsem si ho moc vážila. Mám všechny jeho knížky, které mi věnoval, pokaždé s roztomilým věnováním. Byl to nádherný člověk. Skromný, jako každý velikán, moudrý, roztomilý s velkou dávkou humoru a s darem, kterým mi připomínal Karla Čapka. Ve věcech zdánlivě všedních uměl najít nevšední krásu. Jeho rozhlasová Dobrá rána byla pohazením a nabíjela celý národ už po probuzení pozitivní energií. Odešel příliš brzy a ráda na něj vzpomínám. Proto mě moc potěšilo, že pro nás a Supraphon napsal mimo jiné i "Zlatou zeburu", která dostala cenu UNESCO. Neditaťicky a s humorem učila děti, jak se pohybovat v silničním provozu. Stala se součástí školních osnov. Po takřka třiceti letech Supraphon pojal plán, zařadit nahrávku do reedici řady. Jenže od

té doby se v silničním provozu mnohé změnilo, jsou nová pravidla, a tak bylo třeba namísto reedice natočit novou nahrávku, vycházející z té původní. Byla jsem vyzvána, abych scénář přepsala. Inspirována úžasnou předlohou, jsem napsala nové dílko a stala jsem se tak pokornou spoluautorkou tohoto báječného spisovatele. Nahrávka se moc povedla a tak doufám, že by se na nás František Nepil nezlobil.

Album, které nyní vychází z části pojmenovala scénka, kterou napsal Pavel Grym pod názvem Hurvínkův apríl. Necháte se Vy sama vyvést aprílem, nebo si vzpomenete, že jste někoho veselým aprílem vyvedla?

Podstatou aprílových žertů je, přivést někoho do ošemetné situace a to já nerada. Nemám ráda trapno. Dotýká se mne, i když jsem jeho pouhým svědkem. Stydím se za jeho aktéry. Umíte si jistě představit, že při zapnutí televizních zpráv, nebo četbě novin, mne růměnc studu v současnosti neopouští. Jediný apríl, který má pro mne významnou roli je první duben 2010, kdy jsme po dvouleté přestávce opět otevřeli naše nádherně zrekonstruované divadlo.

Čím žije Divadlo S+H v těchto dnech – co nového připravujete?

Je toho mnoho. Jen namátkou - pracuji na třech knížkách. Dvě dětské

jsou takřka hotové a připravena pro tisk je knížka "Spejblovo politické obudáríum", která je sestavena ze společensko-politických fejetonů, které již třetím rokem píše pro deník Metro. Autorka Denisa Kirschnerová připravuje hru pro děti "Hurvínkova Nebesíčka" a chystáme znovu uvedení jedné z klíčových her pro dospělé "Dějiny kontra Spejbl". Podobně jako Supraphon se svými reedicemi toho nejlepšího, co má z minulosti v archivech, tak i my jsme se rozhodli, že budeme spolu s novými hrami uvádět i hry ze zlatého fondu divadla. Budeme také hrát po dlouhé době na Slovensku. Už se na to moc těšíme. Nastudováním slovenské verze zvýšíme počet uváděných jazykových verzí na 23! Zatímco dospělácké představení budeme hrát česky, slovenské děti by češtině už bohužel neporozuměly.

Po dlouhé zimě s aprílem přichází jaro – máte ráda toto roční období? Na co se těšíte?

Jako snad každý, jaro preferuji. Těším se na zahrádku, sluníčko, voňavé procházky se psem a relativně delší dny, kdy se toho dá více stihnout. A také se moc těším, že si poslechnu nové cédéčko, jež poprvé na CD přináší archivní nahrávky, které zachycují i mé herecké začátky. K jednadvaceti zlatým, devíti platinovým, jedné diamantové mi přibyla

i jedna multiplatinová deska za 2 164 115 prodaných LP, MC, CD a DVD, kterou mě Supraphon obdaroval. Při takovém počtu nahrávek jistě uvěříte, že si na mnohé z těch pětácti let ani nepamatuji a její poslech bude pro mne takřka premiérou. Už se nemohu dočkat!

Foto © Marie Votavová

Divadlo S+H na zájezdových představeních:

- 24. 4. Jiráskovo divadlo Nový Bydžov
- 20. 5. + 21. 5. Západočeské divadlo v Chebu
- 07. 6. Hálkovo městské divadlo Nymburk
- 09. 6. Metropol České Budějovice
- 10. 6. + 11. 6. Divadlo Oskara Nedbala Tábor
- 13. 6. až 18. 6. turné po Ostravsku

více na: www.spejbl-hurvinek.cz

Foto © Marie Votavová

GREAT CZECH CONDUCTORS

Nová řada historických nahrávek u vydavatelství Supraphon

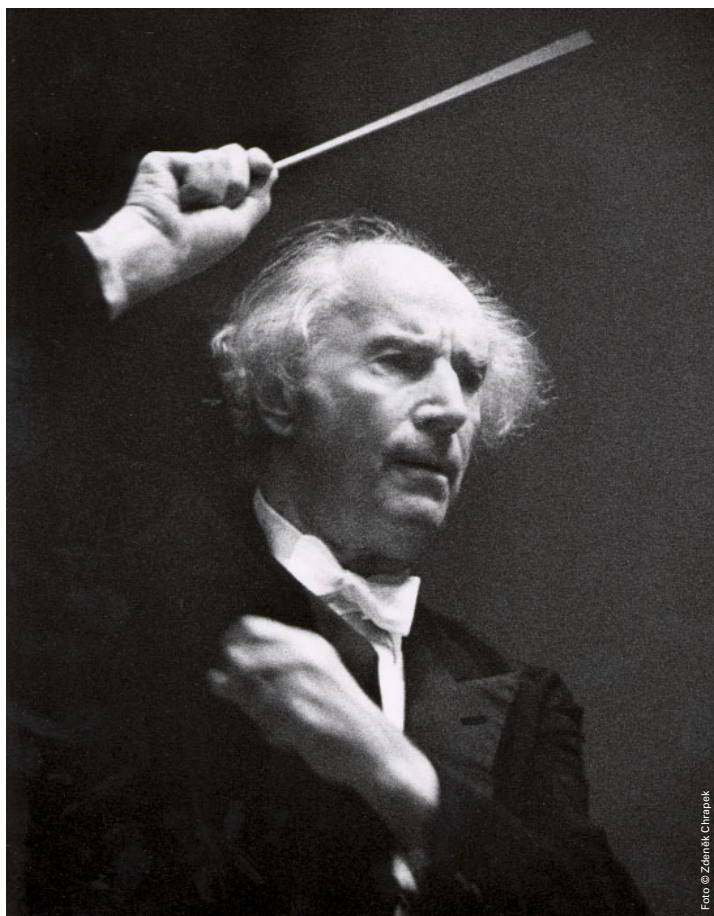

Foto © Zdeněk Chrápek

Jména Václava Talicha, Karla Ančerla a Rafaela Kubelíka jsou ve světě synonymem nikoli jen výsostné kvality České filharmonie, ale nejlepších tradic české hudby vůbec. Diskografii prvních dvou jmenovaných dirigentů Supraphon v minulých letech věnoval reprezentativní ediční řady (Ančerl Gold Edition, Talich Special Edition). Nová ediční řada GREAT CZECH CONDUCTORS si vzala za cíl splatit dluh celé řadě dalších významných dirigentských osobností, které v českém a mezinárodním hudebním životě i v archivech Supraphonu a Českého rozhlasu zanechaly výraznou stopu. Řadu zahajuje Rafael Kubelík, ikona české hudební tradice a symbol neústupnosti v boji za osobní i uměleckou svobodu. Díky Kubelíkově nepoddajnosti vůči komunistickému režimu byla jeho éra šéfdirigenta ČF velmi krátká, leč právě z této krátké epochy (1941-48) pochází řada velmi působivých snímků – a některé z nich (včetně Šostakovičovy Symfonie č. 9) se vůbec poprvé objevují na zvukovém nosiči. I další dirigentské osobnosti prezentované v této řadě jsou spojeny především s Českou filharmonií, Pražskými nebo Rozhlasovými symfoniky – někteří celoživotně (jako Karel Šejna), jiní třeba jen krátce na cestě k významné mezinárodní kariéře (Martin Turnovský). I další díly řady budou světu odkrývat převážně historické nahrávky (s těžištěm v 50. a 60. letech) s akcentem na snímky dosud

nevydané. Každý z dirigentů (jmenujme za všechny alespoň V. Neumanna, V. Smetáčka či Z. Košlera) bude prezentován v „jeho vlastním“ repertoáru a někdy v zajímavém kontextu českých i světových sólistů, jako tomu je v případě Kubelíkova snímku Dvořákovy klavírního koncertu s excelentním Rudolfem Firkušným. Supraphon touto řadou vzdává hold osobnostem, které svým dílem spoluvytvářely jméno české hudby po celém světě. Všem milovníkům hudby rodné země Dvořáka, Smetany či Janáčka tak přibudou další poklady, další kamínky na pomyslné mozaice hudebního života této země ve 20. století.

V roce 2012 vycházejí první tři díly řady:

DOBRODRUŽNÁ CESTA STAMICOVA KVARTETA K OSOBITÉ HUDBĚ SOFIE GUBAJDULINY

Sofia Gubajdulina, jedna z nejvýraznějších skladatelských osobností současnosti, o sobě říká, že je „dcerou dvou světů, jejíž duše žije v hudbě západu i východu“. Z otcovy strany poznala svět islámské kultury, z matčiny strany svět křesťanství, v němž si našla identitu v pravosláví. Pozorným tlumočnickem první kompletní nahrávky smyčcových kvartetů Sofie Gubajduliny je Stamicovo kvarteto, soubor reprezentující vyhlášenou českou kvartetní školu.

U příležitosti vydání CD jsme se ptali člena Stamicova kvarteta Josefa Kekuli.

Jaké bylo setkání Stamicova kvarteta s hudbou Sofie Gubajduliny?

Setkání s hudbou Sofie Gubajduliny bylo pro nás velkým dobrodružstvím a výzvou, protože šlo především o zvládnutí pro nás nového hudebního jazyka, nebo lépe řečeno, mnoha zvukových fines, kterými její skladby oplývají. Musím předeslat, že často obtížných jak z hlediska technického, tak z hlediska zvukové

představitosti. Krásné je především zjištění, že smyčcové instrumenty mají nekonečné zvukové možnosti.

Nahrávání se lišilo od tradičních kompozic především ve 4. kvartetu s magnetofonovým pásem, který autorka dedikovala Kronos kvartetu. Bylo třeba nejprve nahrát jednotlivá pásma netradičním způsobem, za pomoci k tomu účelu zhotovených gumových paliček. Potom teprve vlastní „živý“ kvartet, tempově znač-

ně odlišný... Potěšilo nás, že používané efekty nejsou samoúčelné, ale že i tato navýsost nová a experimentující hudba je napájena z pramenu hudby lidové...

Došlo na vaše osobní setkání s autorkou?

Se skladatelkou jsme se bohužel nesešli, i když v minulosti do Prahy zavítala. Třeba k tomu ještě někdy dojde.

Foto © archiv SK

Co v tomto roce Stamicovo kvarteto připravuje?

Stamicovo kvarteto je již po několika letech trvale přítomno v projektu Mezinárodního hudebního festivalu EuroArt Praha, kde mimo jiné provedlo souborně kvarteta Sofie Gubajduliny a připravuje některé další spolupráce, jako například s klavíristou Malcolmem Martineau, či s úspěšnými účastníky mezinárodních soutěží, v září s Artou Arnicane či v prosinci s hornistou Přemyslem Vojtou, čeká nás Schubertův Octet. V letošním roce, kromě koncertů například v Německu a Švýcarsku, zamíří Stamicovo kvarteto také do Japonska či ukrajinského Lvova. V rámci svých dalších projektů plánujeme uvést v Praze díla novozélandských autorů, v Londýně žijící Gillian Whitehead, či nově objeveného R. Fuchse.

SU 4078-2

KATEŘINA ENGLICHOVÁ JITKA HOSPROVÁ V PÍSNÍ NOCI

Harfenistka Kateřina Englichová a violistka Jitka Hosprová přicházejí s albem, které potěší úplně všechny. CD s názvem *Chanson dans la nuit* (Píseň noci) obsahuje hodinu příjemné hudby, samozřejmě ve špičkovém provedení. Dramaturgicky vychází z programu, který renomované muzikantky hrály v rámci cyklu České filharmonie pro budoucí maminky, je ale doplněno o další zajímavé kousky.

Stejně harmonicky, jako se doplňují na nahrávce, doplňovaly se krásně a příjemně dámy i během rozhovoru:

Existuje někde ve světě podobné duo, jako je to vaše?

Obě: Určitě ano, existují muzikantky, kteří spolu v této sestavě vystupují. Nevíme ale o tak ustálené dvojici, jako je ta naše, která by spolu hrála pravidelně a vydávala desky. Většinou se jedná o jednorázovou spolupráci v rámci nějakého koncertu nebo festivalu. Navíc spíše nežli dva existují tria, to se nabízí i díky rozsáhlejšímu repertoáru.

A existuje původní literatura pro harfu a violu v duu?

Obě: Existuje, i když jí není přehráš. Hrajeme originály, ale ty bychom brzy vyčerpaly. Musely jsme se tak samozřejmě pustit i do úprav.

V bookletu vašeho nového CD se píše o výhodách spojení harfa – viola, například v tom smyslu, že harfa není tak dominantní jako klavír. Kdo z vás dvou je dominantnější při zkouškách?

J. H.: Tak, jak působíme mimo pódium, to vypadá i na zkouškách. Každá si hájíme to svoje, bez větších hádek, na věcech se bez problémů

dohodneme. Jde o spolupráci, na vůdčí osobnosti si nehrájeme. Řekneme si, co je potřeba, a za tím si pro dobro věci jdeme.

K. E.: Tak samozřejmě záleží na našich nástrojích, na partech. Já osobně přece nebudu mluvit do věcí týkajících se violy! Obecně bych řekla, že v duu by neměl být nikdo příliš dominantní; pokud je, není to už duo, ale sólista s doprovodem. Takhle to může fungovat při recitálu sólisty s klavíristou. Ale ani tady by neměl jeden válcovat toho druhého, pak už je z výkonu cítit určité pnutí.

Asi si tedy při úpravách upravujete každá part svého nástroje.

J. H.: Jistě, já bych si vůbec na harfu netroufla, vždyť ani nerozluštím harfový zápis! Natož abych pro harfu něco upravovala...

K. E.: A vezměte si, prosím vás, ten klíč, který používají violisté! Kdo to má číst?!

Sem tam ovšem sáhnete i po už existující úpravě.

K. E.: Ano, a taky vezmeme třeba úpravu, která vznikla jenom pro jeden z našich nástrojů. Existuje například úprava pro violu s klavírem, já se podívám na její klavírní part, a když se dá hrát, bereme to.

Do jaké míry vychází dramaturgie CD z vašeho programu hraného v rámci cyklu CF pro budoucí maminky?

J. H.: Částečně z něj vychází, na CD jsou skladby, které jsme v rámci cyklu hrály. Jsou na něm ale i věci, které chystáme pro druhý program a také kompozice, které jsme doposud koncertně nehrály. Deska tak obsahuje skladby, které jsme nejdříve nahrály a teprve je zařadíme do koncertního repertoáru. To se týká třeba některých skladeb Clauda Debussyho.

Kořeny desky jsou tedy ve zmíněném cyklu; její název jste ovšem zobecnily, zřejmě proto, aby měla větší posluchačský dosah a aby si ji třeba kupovali i muži, je to tak?

J. H.: Je to přesně tak. Nechtěly jsme dělat desku pouze pro těhotné maminky, ostatně ani ten cyklus, o kterém jsme mluvily, není určen pouze jím.

K. E.: Navíc dnes existuje ohromné množství meditativních, případně pseudomeditativních nahrávek, a do této škatulky jsme nechtěly být zařazeny. Na naší desce je krásná muzika, možná trochu klidnějšího charakteru, ale nejen taková. Třeba skladba Hosprenglico, kterou pro nás napsal Zdeněk Lukáš, příliš klidná není.

Mimochodem – název našemu novému albu dala krásná kompozice Carllose Salzedy, která nám byla doporučena ze strany České filharmonie.

RANÉ NAHRÁVKY JOSEFA SUKA OCENILI VE FRANCII...

Ocenění Diapason d'Or za měsíc březen získaly archivní nahrávky Josefa Suka, které vydal Supraphon v kolekci 6CD pod názvem „Josef Suk – Early Recordings“.

„Zlatá ladička“ je ocenění, které uděluje hudební kritici časopisu Diapason a redaktoři rozhlasové stanice France Musique. Jde o ocenění francouzského časopisu Diapason, který je na stejné prestižní úrovni jako třeba proslulý Gramophone v Anglii.

SU 4075-2

SU 4089-2